

Sygn. akt I C 1116/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący SSR Joanna Jank

Protokolant sekr. sąd. Katarzyna Chachulska

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2019 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa Fundacji (...) z siedzibą w G.

przeciwko Bankowi (...) S.A. z siedzibą w B.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

I. pozbawia wykonalności w całości tytuł wykonawczy w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 2 czerwca 2014r. wydanego przez Bank (...) S.A. z siedzibą w B., zaopatrzonego w klauzulę wykonalności na podstawie postanowienia starszego referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 25 czerwca 2014 r., wydanego w sprawie o sygn. VII Co 2462/14.

II. zasądza od Banku (...) S.A. z siedzibą w B. na rzecz Fundacji (...) z siedzibą w G. kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

III. nakazuje pobrać od Banku (...) S.A. z siedzibą w B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 1.950 (jeden tysiąc dziewięćset pięćdziesiąt) złotych tytułem pokrycia opłaty sądowej od pozwu.

Sygnatura akt: I C 1116/18

UZASADNIENIE

Fundacja (...) z siedzibą w G. działająca na rzecz R. K. wniosła pozew przeciwko Bankowi (...) S.A. z siedzibą w B. domagając się pozbawienia wykonalności w całości bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 2 czerwca 2014r. wystawionego przez pozwanego i opatrzonego klauzulą wykonalności przez Sąd Rejonowy w Gdyni postanowieniem z dnia 25 czerwca 2014r. w sprawie o sygnaturze akt VII Co 2462/14.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że R. K. zawarł w dniu 22 września 2010r. z pozwanym umowę o kredyt gotówkowy (...) i złożył oświadczenie o poddaniu się egzekucji. W dniu 2 czerwca 2014r. pozwany wystawił przeciwko konsumentowi bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) na łączną kwotę 38.995,22 zł, któremu postanowieniem z dnia 25 czerwca 2014r. Sąd nadał klauzulę wykonalności. Na podstawie ww. tytułu wykonawczego pozwany wszczął przeciwko konsumentowi egzekucję, która toczy się do dnia wniesienia pozwu. Powódka zarzuca, że bankowy tytuł egzekucyjny został wystawiony w sposób niewłaściwy, umowa kredytu zawiera klauzule niedozwolone dotyczące wysokości oprocentowania kredytu, a sam tytuł w sposób nieprawidłowy obejmuje odsetki karne wynoszące 16 % w skali roku przypadające za okres po dniu, który pozwany uważa za dzień wypowiedzenia. Nadto, w chwili wystawienia (...) przedmiotowa umowa nie została w sposób skuteczny wypowiedziana, a roszczenia objęte nim nie

były wymagalne. Powódka podnosi, że klauzula zawarta w § 2 umowy nie przewiduje kierunku zmiany oprocentowania ani jego maksymalnej wysokości, co winno skutkować uznaniem tego postanowienia za klauzulę niedozwoloną. Uznanie klauzul za niedozwolone skutkuje całkowitym ich wyłączeniem i pozbawieniem banku prawa do pobierania od konsumenta jakichkolwiek odsetek i uznaniem, że doliczenie ich przez bank doprowadziło do zawyżenia należnych rat i powstaniem nadpłaty kredytu. W konsekwencji określona w tytule kwota nie odpowiada umowie w kształcie, jaki powinna mieć po uznaniu ww. klauzul za niedozwolone. Nadto, wskazano, że z § 3 ust. 7 umowy nie wynika uprawnienie banku do naliczania konsumentowi odsetek karnych po wypowiedzeniu umowy kredytu, stąd pozwany nie był uprawniony do ich ujęcia w tytule. Wreszcie, powódka podniosła, że roszczenie objęte (...) nie było wymagalne na dzień wystawienia tytułu, co pozbawiało bank możliwości jego wystawienia i ubiegania się o opatrzenie go klauzulą wykonalności. Powódka kwestionuje okoliczność skutecznego wezwania konsumenta do zapłaty za co najmniej dwa okresy płatności przed wypowiedzeniem umowy i okoliczność skutecznego doręczenia wypowiedzenia. Nadto, po wyłączeniu klauzul abuzywnych należy uznać, że konsument nie pozostawał w opóźnieniu względem banku i wręcz nadpłacił wymagalne raty.

(pozew k. 3-10)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Jak wskazano R. K. zaciągnął u pozwanego kredyt gotówkowy w kwocie 43.463,92 zł na okres do dnia 12 października 2020r. i kwota ta została mu wypłacona na wskazany rachunek bankowy. Z uwagi na to, że kredytobiorca nie regulował terminowo rat kredytu, pozwany wezwał go do spłaty zaległych zobowiązań, wysyłając wezwania w dniu 23 grudnia 2013r., 7 stycznia 2014r. i 17 lutego 2014r. Kredytobiorca dokonał ostatniej wpłaty w dniu 12 listopada 2013r. W związku z niedotrzymaniem warunków umowy kredytu, pozwany w dniu 1 kwietnia 2014r. wypowiedział umowę i wyznaczył termin do spłaty całości zadłużenia na dzień 16 maja 2014r. W związku z brakiem uregulowania zadłużenia we wskazanym terminie, bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny i wystąpił do Sądu Rejonowego w Gdyni z wnioskiem o nadanie mu klauzuli wykonalności. Bank poinformował o tym konsumenta pismem z dnia 6 czerwca 2018r. wysłanym na adres Buraczana 29C/13, G., który jest adresem wskazanym w pozwie. Pismo wróciło do pozwanego jako niepodjęte w terminie. Zdaniem pozwanego, w świetle poglądów judykatury i doktryny należy uznać, że doręczenie wypowiedzenia było skuteczne. Na marginesie pozwany dodał, że w 2014r., po wszczęciu egzekucji, kredytobiorca nie kwestionował faktu wystawienia (...) i zdawał sobie sprawę, że zaprzestał spłacać kredyt. Co więcej, w piśmie do banku z dnia 16 lipca 2018r. wnioskując o odpis potwierdzenia odbioru dokumentów, powołał się na dokładne oznaczenie pisma, stąd wynika, że zapoznał się z treścią wypowiedzenia. Zgodnie z obowiązującym w dacie złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności art. 97 Prawa bankowego (...) może być podstawą egzekucji prowadzonej według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego po nadaniu mu przez sąd klauzuli wykonalności. Do wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bank dołączył wszystkie potrzebne dowody, w tym (...), oryginał oświadczenia dłużnika o poddaniu się egzekucji, oryginał umowy kredytowej z załącznikami oraz dokumenty wykazujące reprezentacje pełnomocników banku. Jak wskazano, umowa kredytowa w § 3 ust. 7 wskazywała, iż w przypadku braku zapłaty w terminie określonym w umowie od przeterminowanych rat kapitałowych powód naliczał odsetki karne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego. Natomiast, od kwoty kredytu w normalnej spłacie naliczane było zmienne oprocentowanie określone w § 2 ust. 1 umowy. Jednocześnie, zgodnie z § 2 ust. 5 bank o zmianie oprocentowania powiadamiał kredytobiorcę na piśmie listem zwykłym. Wysokość oprocentowania w zwykłej spłacie prezentuje zestawienie „Harmonogram spłat historia spłaty”.

(odpowiedź na pozew k. 40-42)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 września 2010r. pozwany Bank (...) S.A. z siedzibą w B. zawarł z R. K. umowę o kredyt gotówkowy (...) nr 0110- (...), na mocy którego bank udzielił R. K. kredytu na cele konsumpcyjne w kwocie 43.463,92 zł na okres kredytowania od z dnia 22 września 2010r. do dnia 12 października 2020r. Zgodnie z § 2 ust. 1 wysokość oprocentowania na dzień zawarcia umowy wynosi 12,49 %. Ustalana jest przez Zarząd banku i uzależniona jest w przypadku kredytów udzielanych na podstawie dokumentów potwierdzających dochody od: zmiany stóp procentowych NBP, wysokości oprocentowania pożyczek międzybankowych (stawek WIBOR), wysokości

oprocentowania depozytów w Banku (...) SA, zmiany poziomu cen towarów i usług konsumpcyjnych ogłaszanego przez GUS. Wedle § 2 ust. 2 każda zmiana którejkolwiek z wielkości, o których mowa w ust. 1, może uzasadniać zmianę przez bank oprocentowania kredytu. Zmienione oprocentowanie skutkuje od dnia zapadalności najbliższej raty. Zgodnie z § 2 ust. 3 raty kapitałowe i raty z tytułu odsetek płatne są w 120 równych ratach kapitałowo - odsetkowych (ratach kredytowych) naliczanych w systemie annuitetowym, płatnych do 12 dnia każdego miesiąca w wysokości 638,66 zł. Pierwsza rata kapitałowo - odsetkowa płatna jest do 12 listopada 2010r. w wysokości 753,98 zł. Ostatnia rata, mająca charakter wyrównujący, wnosi 636,82 zł i jest płatna do dnia 12 października 2020r. W myśl § 2 ust. 4 za datę spłaty należności z tytułu umowy przyjmuje się termin wpływu środków na rachunek bankowy. Zgodnie z § 2 ust. 5 o zmianie oprocentowania bank powiadomi kredytobiorcę i poręczycieli na piśmie. Zgodnie z § 3 ust. 1 wszelkie wpłaty kredytobiorcy na poczet kredytu bank zalicza na spłatę kredytu z tytułu zawartej umowy w następującej kolejności: prowizje, opłaty i koszty banku, odsetki od zadłużenia przeterminowanego, odsetki zapadłe, przeterminowane raty kapitałowe, odsetki bieżące, zadłużenie z tytułu kredytu. Zgodnie z § 3 ust. 7 w przypadku braku zapłaty w terminie określonym w umowie, bank od przeterminowanych rat kapitałowych nalicza odsetki karne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku. Każda zmiana wysokości stopy kredytu lombardowego NBP powoduje automatyczną zmianę wysokości oprocentowania przeterminowanych rat kapitałowych. Zgodnie z § 3 ust. 8 jako zadłużenie przeterminowane bank przyjmuje zadłużenie powstałe w wyniku niespłacenia przez kredytobiorcę bankowi w umówionym terminie raty kredytu lub jej części. Po wystąpieniu zadłużenia przeterminowanego w wysokości powyżej 20 zł bank przesyła kredytobiorcy upomnienie i powiadomienia o tym fakcie poręczycieli oraz dwukrotnie wzywa kredytobiorcę do zapłaty zaległości z jednoczesnym powiadomieniem poręczycieli. Zgodnie z § 9 ust. 2 w przypadku naruszenia przez kredytobiorcę postanowień umowy bank ma prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 - dniowego okresu wypowiedzenia. W § 8 ust. 1 pkt 4 kredytobiorca poddał się egzekucji prowadzonej na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego, na podstawie art. 97 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe, przy czym Bank (...) S.A. może wystawić przeciwko kredytobiorcy bankowy tytuł egzekucyjny do kwoty zadłużenia 65.200 zł oraz wystąpić z wnioskiem o nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności do dnia 12 października 2023r.

(dowód: umowa o kredyt gotówkowy (...) nr 0110- (...) k. 43-44v)

Raty kapitałowo – odsetkowe miały charakter annuitetowy. Od 22 września 2010r. do 12 czerwca 2011r. wysokość części kapitałowej wynosiła od 186,27 zł do 198,21 zł, zaś odsetkowej od 753,98 zł do 440,45 zł, zaś stopa oprocentowania kredytu 12,49 %. Od 12 czerwca 2011r. do 12 września 2012r. wysokość części kapitałowej wynosiła od 184,42 zł do 216,91 zł, zaś odsetkowej od 491,03 zł do 458,54 zł, zaś stopa procentowa 13,99 %. Od 12 września 2012r. do 12 sierpnia 2013r. wysokość części kapitałowej wynosiła od 209,34 zł do 237,01 zł, zaś odsetkowej od 488,61 zł do 460,94 zł, zaś stopa procentowa 14,99 %. Od 12 września 2013r. do marca 2014r. wysokość części kapitałowej wynosiła od 239,97 zł do 258,53 zł, zaś odsetkowej od 457,98 zł do 439,42 zł, zaś stopa procentowa 14,99 %. Na dzień 16 maja 2014r. wysokość pozostałego do spłaty kapitału wynosiła 34.918,56 zł, zaś odsetek 930,54 zł.

(dowód: harmonogram spłaty historia k. 58-58v)

R. K. dokonał ostatniej wpłaty na poczet kredytu w dniu 12 listopada 2013r. w kwocie 697,95 zł.

(dowód: karty analityczne k. 45-57)

Pismem z dnia 23 grudnia 2013r. pozwany wezwał kredytobiorcę do spłaty w terminie 7 dni od daty doręczenia upomnienia zadłużenia przeterminowanego, na które składał się zaległy kapitał w kwocie 249,08 zł, odsetki w kwocie 448,87 zł i opłaty/prowizje, w tym koszt upomnienia w kwocie 18 zł. Na upomnieniu podpisała się B. P., która była umocowana m.in. do pospisywania upomnień i wezwań do zapłaty kierowanych do dłużników.

(dowód: upomnienie z dnia 23 grudnia 2013r. wraz z dowodem nadania k. 59-60, pełnomocnictwo k. 97)

Pismem z dnia 7 stycznia 2014r. pozwany wezwał kredytobiorcę do spłaty w terminie 3 dni od daty doręczenia wezwania zadłużenia przeterminowanego, na które składał się zaległy kapitał w kwocie 249,08 zł, odsetki w kwocie

451,05 zł i opłaty/prowizje, w tym koszt upomnienia i wezwania, w kwocie 36 zł. Na wezwaniu podpisała się B. P., która była umocowana m.in. do pospisywania upomnień i wezwań do zapłaty kierowanych do dłużników.

(dowód: wezwanie z dnia 7 stycznia 2014r. wraz z dowodem nadania k. 61-62, pełnomocnictwo k. 97)

Pismem z dnia 17 lutego 2014r. pozwany wezwał kredytobiorcę do spłaty w terminie 3 dni od daty doręczenia wezwania zadłużenia przeterminowanego, na które składał się zaległy kapitał w kwocie 756,61 zł, odsetki w kwocie 1347,32 zł i opłaty/prowizje, w tym koszt upomnienia i wezwania, w kwocie 54 zł. W treści pisma wskazano, że nieuregulowanie zaległości we wskazanym terminie doprowadzi do wypowiedzenia przez bank warunków zawartej umowy i postawienia całości zadłużenia wraz z odsetkami i pozostałymi kosztami w stan natychmiastowej wymagalności. Na powtórny wezwaniu podpisała się B. P., która była umocowana m.in. do pospisywania upomnień i wezwań do zapłaty kierowanych do dłużników.

(dowód: wezwanie z dnia 17 lutego 2014r. wraz z dowodem nadania k. 63-64, pełnomocnictwo k. 97)

Pismem z dnia 1 kwietnia 2014r. pozwany wypowiedział umowę o kredyt nr 0110- (...) za 30-dniowym okresem wypowiedzenia liczonym od dnia doręczenia wezwania. W treści wypowiedzenia wskazano, że na dzień wystawienia wypowiedzenia zadłużenie wynosi 37.792,63 zł, w tym: raty kredytu – 35.933,70 zł (w tym kredyt przeterminowany 1.015,14 zł), odsetki należne – 1.776,66 zł, odsetki karne – 28,27 zł, opłaty bankowe – 54 zł. W imieniu pozwanego wypowiedzenie podpisali M. C. i J. R., którzy byli umocowani do podpisywania – wraz z drugą upoważnioną do tego osobą – w imieniu banku zgodnie z procedurami obowiązującymi w banku wypowiedzeń umów kredytowych.

(dowód: wypowiedzenie umowy kredytowej k. 65, pełnomocnictwa k. 115)

W dniu 2 czerwca 2014r. pozwany wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), wskazując, że na wymagalne zadłużenie składa się: niespłacona należność główna w kwocie 38.640,90 zł, odsetki karne naliczone za okres od dnia 12 grudnia 2013r. do dnia 31 maja 2014r. według stopy procentowej wynoszącej 16,00 % w stosunku rocznym w łącznej wysokości 300,32 zł, opłaty i koszty bankowe w kwocie 54 zł, a także dalsze odsetki karne, które obciążają dłużnika, od dnia 1 czerwca 2014r. obliczone od kwoty 38.640,90 zł według stopy procentowej obowiązującej w danym okresie w Banku (...) S.A. (stanowiącej iloczyn współczynnika 4,0 i aktualnej wysokości odsetek lombardowych NBP), która na dzień sporządzenia tytułu egzekucyjnego wynosi 16,00 % w stosunku rocznym, do dnia zapłaty ww. należności głównej.

(dowód: bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) k. 69)

Następnie, pozwany wystąpił do Sądu Rejonowego w Gdyni z wnioskiem o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 2 czerwca 2014r. klauzuli wykonalności przeciwko dłużnikowi R. K..

(dowód: wniosek z dnia 6 czerwca 2014r. o nadanie klauzuli wykonalności k. 68)

Postanowieniem z dnia 25 czerwca 2014r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt VII Co 2462/14 Sąd Rejonowy w Gdyni nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 2 czerwca 2014r. na rzecz pozwanego sądową klauzulę wykonalności co do świadczenia pieniężnego objętego tym tytułem z ograniczeniem egzekucji do kwoty 65.200 zł przeciwko dłużnikowi R. K..

(dowód: postanowienie Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 25 czerwca 2014r. k. 22)

Pismem z dnia 6 czerwca 2014r. pozwany poinformował kredytobiorcę o wystąpieniu do sądu z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności Bankowemu Tytułowi Egzekucyjnemu nr (...) i jednocześnie wezwał kredytobiorcę do zapłaty całości zadłużenia, które wynosiło 39.140,98 zł, w tym niespłacona należność - 38.640,90 zł, odsetki karne naliczone do dnia 5 czerwca 2014r. – 379,08 zł, opłaty bankowe – 121 zł.

(dowód: pismo pozwanego z dnia 6 czerwca 2014r. k. 116)

Pismem z dnia 16 lipca 2018r. R. K. zwrócił się do pozwanego o niezwłoczne przesłanie mu skanów lub kserokopii dokumentów (kopii potwierdzenia nadania lub dowodu potwierdzenia nadania wraz z załączoną dwustronną kopią koperty nadawczej listu oraz podania dokładnego numeru przesyłki): upomnienia z dnia 23 grudnia 2013r., wezwania do zapłaty z dnia 7 stycznia 2014r., powtórnego wezwania do zapłaty z dnia 17 lutego 2014r., wypowiedzenia umowy z dnia 1 kwietnia 2014r. nr (...)/(...)/S./(...), pisma z dnia 6 czerwca 2014r. (ostatnie wezwanie do zapłaty) – nr (...)-(...) oraz przesłanie wszystkich kopii harmonogramów do przedmiotowego kredytu.

(dowód: pismo z dnia 16 lipca 2018r. k. 70)

W odpowiedzi na wezwanie kredytobiorcy, pismem z dnia 11 czerwca 2018r. pozwany przekazał mu dokumentację w sprawie umowy o kredyt gotówkowy kredyt nr 0110- (...), a także wskazał, że nie posiada kopert i zwrotek, gdyż w tym czasie korespondencja z banku nie była wysyłana za potwierdzeniem odbioru.

(dowód: pismo pozwanego z dnia 11 czerwca 2018r. k. 89)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd w całości ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony.

Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd nie znalazł żadnych podstaw do kwestionowania wiarygodności i mocy dowodowej wymienionych powyżej dokumentów. Podkreślić należy, iż część spośród nich, w szczególności postanowienie Sądu Rejonowego w Gdyni w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności, ma charakter dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 244 kpc i w związku z tym korzysta z domniemania autentyczności i zgodności z prawdą wyrażonych w nich oświadczeń. Podkreślić należy, iż w toku niniejszego postępowania żadna ze stron nie kwestionowała powyższych domniemań przysługujących przedmiotowym dokumentom w trybie art. 252 kpc. Podobnie, Sąd nie dopatrzył się żadnych podstaw, aby kwestionować wiarygodność załączonych do pozwu i dalszych pism procesowych pozwanego dokumentów prywatnych w postaci: umowy kredytowej, wypowiedzenia, pełnomocnictw, wniosku o nadanie klauzuli wykonalności. W tym przypadku, strona powodowa nie kwestionowała w trybie art. 253 kpc zgodności okazanych kopii z oryginałami, autentyczności oryginałów, ani też nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod tymi pismami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych. Sąd z urzędu również nie doszukał się żadnych okoliczności mogących budzić wątpliwości co do autentyczności i wiarygodności dołączonych dokumentów prywatnych.

Jeśli chodzi natomiast o komputerowe wydruki kart analitycznych i harmonogramu, to rzeczywiście dokumenty te nie zawierają żadnego podpisu, jednakże zostały sporządzone w sposób przewidziany w art. 7 Prawa bankowego i także nie ma podstaw do kwestionowania wiarygodności i mocy dowodowej tych dokumentów. W myśl art. 7 ust. 2 Prawa bankowego dokumenty związane z czynnościami bankowymi mogą być sporządzane na informatycznych nośnikach danych, jeżeli dokumenty te będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Usługi związane z zabezpieczeniem tych dokumentów mogą być wykonywane przez banki, spółki tworzone przez banki z innymi podmiotami, a także przedsiębiorstwa pomocniczych usług bankowych.

Natomiast na mocy art. 227 kpc Sąd oddalił wnioski stron o przeprowadzenie dowodu z pozostałych dokumentów niż wymienione powyżej, albowiem nie miały one żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W przedmiotowej sprawie działająca na rzecz konsumenta R. K. Fundacja (...) z siedzibą w G. domagała się pozbawienia wykonalności w całości bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 2 czerwca 2014r. wystawionego przez (...) S.A. z siedzibą w B. opatrzonego klauzulą wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 25 czerwca 2014r. w sprawie o sygnaturze akt VII Co 2462/14. Podstawę prawną powództwa stanowił przepis art. 840 § 1 pkt 1 kpc, zgodnie z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego

dokumentu stwierdzającego to przejście. Jak wskazuje się w judykaturze w powództwie przeciwegzekucyjnym dłużnik banku może podnieść wszelkie zarzuty materialnoprawne dotyczące wierzytelności banku, objętej bankowym tytułem egzekucyjnym zaopatrzoną w sądową klauzulę wykonalności. Chodzi tu o zarzuty powstałe przed wystawieniem bankowego tytułu egzekucyjnego, przed wydaniem klauzuli wykonalności i po jej wydaniu. W grę mogą tu wchodzić np. zarzuty nieistnienia roszczenia banku lub istnienia roszczenia w mniejszej wysokości niż ujęte w tytule, nienastąpienia wymagalności roszczenia (mimo umieszczenia w b.t.e. oświadczenia banku innej treści) (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2003r., III CZP 78/03, L.).

W przedmiotowej sprawie strona powodowa podniosła przede wszystkim zarzut abuzywności postanowień umownych dotyczących zmiennego oprocentowania kredytu. Zdaniem powodowej Fundacji klauzula zawarta w § 2 umowy nie przewiduje kierunku zmiany oprocentowania ani jego maksymalnej wysokości, co winno skutkować uznaniem tego postanowienia za klauzulę niedozwoloną. Zgodnie z brzmieniem kwestionowanej klauzuli tj. § 2 ust. 1 umowy kredytowej wysokość oprocentowania na dzień zawarcia umowy wynosi 12,49 %. Ustalana jest przez Zarząd banku i uzależniona jest w przypadku kredytów udzielanych na podstawie dokumentów potwierdzających dochody od: zmiany stóp procentowych NBP, wysokości oprocentowania pożyczek międzybankowych (stawek WIBOR), wysokości oprocentowania depozytów w Banku (...) SA, zmiany poziomu cen towarów i usług konsumpcyjnych ogłaszanego przez GUS. Stosownie do § 2 ust. 2 umowy kredytowej każda zmiana którejkolwiek z wielkości, o których mowa w ust. 1, może uzasadniać zmianę przez bank oprocentowania kredytu.

W celu rozstrzygnięcia powyższej kwestii należało dokonać tzw. kontroli incydentalnej kwestionowanych przez powódkę postanowień § 2 umowy kredytowej. Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W myśl art. 385¹ § 3 kc nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Z kolei wedle art. 385² kc oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że sporna umowa kredytu jest umową jednostronnie profesjonalną. R. K. bowiem nie zawierał jej w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, lecz występował jako konsument w rozumieniu art. 22¹ kc. Wynika to jednoznacznie z treści umowy i nie było w żaden sposób kwestionowane przez stronę pozwaną.

W świetle wymienionych powyżej przesłanek dla uznania postanowień wzorca umownego za abuzywne konieczne było ustalenie, że nie zostały one uzgodnione indywidualnie. W myśl art. 385¹ § 3 kc nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Podkreślić przy tym należy, że zgodnie z treścią art. 385¹ § 4 kc ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje, a więc w niniejszej sprawie na stronie pozwanej. W niniejszej sprawie strona pozwana nie podjęła żadnej inicjatywy w celu wykazania, że kwestionowane postanowienia umowne podlegały negocjacji i mogły zostać zmienione. Mało tego, pozwany w ogóle nie zajął stanowiska co do zarzutu abuzywności. Z tego względu, wobec niesprostania przez pozwanego ciężarowi dowodu, uznać należało, że kwestionowane przez powoda postanowienia nie zostały uzgodnione indywidualnie.

W dalszej kolejności należało ustalić, czy przedmiotowe klauzule umowne dotyczące zmiennego oprocentowania dotyczą głównych świadczeń stron. Wyjaśnić należy, że odsetki od kredytu bankowego traktowane są jako świadczenie główne wynikające z umowy, w związku z tym mogą podlegać ocenie z punktu widzenia abuzywności tylko

wtedy, kiedy postanowienia ich dotyczące nie są sformułowane w sposób jednoznaczny. Określenie jednoznaczny oznacza dopuszczający tylko jedną możliwą interpretację, niebudzący wątpliwości, określony, wyraźny, oczywisty, niedwuznaczny (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 listopada 2011 r., I CSK 46/11, L.). Aby postanowienie dotyczące zmiennego oprocentowania zostało uznane za jednoznaczne musi być sformułowane prostym i zrozumiałym językiem. Postanowienie takie musi również w sposób konkretny wyjaśnić działanie mechanizmu zmiany oprocentowania, tak by konsument mógł w oparciu o jego treść przewidzieć ekonomiczne konsekwencje zawarcia umowy kredytu (por. wyrok (...) z dnia 30 kwietnia 2014 r., sygn. C-26/13). Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie nie sposób uznać, aby przedmiotowa klauzula dotycząca możliwości zmiany oprocentowania była jednoznaczna, ponieważ nie zawiera tzw. czasowych przedziałów sprawdzania danego indeksu referencyjnego, w jakich Bank dokonuje obserwacji wahań indeksu i oblicza średnią zmiany indeksu w tym okresie. W umowie nie określono też progowej wysokości uśrednionej zmiany indeksu w tak oznaczonym przedziale czasowym, której osiągnięcie przez dany wskaźnik w tym okresie spowoduje automatyczne dostosowanie zmiennej stopy oprocentowania dla danej umowy. Umowa nie zawiera także żadnego algorytmu, według jakiego zmiana indeksu referencyjnego wpływa na zmianę zmiennej stopy oprocentowania w umowie bankowej, ani nie wskazuje np., że stopa procentowa ulega zmianie o taki sam wskaźnik procentowy, w jakim nastąpiła uśredniona zmiany indeksu w danym przedziale czasowym. Przedmiotowa klauzula została tak sformułowana, że przeciętny konsument nie jest w stanie samodzielnie odtworzyć czy też zweryfikować operacji matematycznej odzwierciedlającej sprzężenie indeksu referencyjnego z wielkością zmiennej stopy procentowej w umowie. Kwestionowana przez stronę powodową klauzula charakteryzuje się na tyle wysokim stopniem ogólności, że kredytobiorca nie może dokonywać oceny zasadności zmian oprocentowania. Z tego względu przyjąć należało, że z uwagi na niejednoznaczność zapisów, przedmiotowa klauzula może podlegać ocenie pod kątem abuzywności.

Dla uznania spornych klauzul za abuzywne konieczne było także ustalenie, czy klauzule te kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają jego interesy. Jak wskazuje się w doktrynie w stosunkach z konsumentami szczególne znaczenie mają te oceny zachowań podmiotów w świetle dobrych obyczajów, które odwołują się do wartości takich jak: szacunek wobec partnera, uczciwość, szczerowość, zaufanie, lojalność, rzetelność i fachowość. Postanowienia umów, które kształtują prawa i obowiązki konsumenta, nie pozwalając na realizację tych wartości, będą uznawane za sprzeczne z dobrymi obyczajami. W szczególności w taki sposób kwalifikowane są wszelkie postanowienia, które zmierzają do naruszenia równorzędności stron stosunku, nierównomiernie rozkładając uprawnienia i obowiązki między partnerami umowy (por. M. Bednarek [w:] E. Łętowska (red.) System prawa prywatnego, t. 5, Warszawa 2006, s. 662-663; W. Popiołek [w:] K. Pietrzykowski (red.) Kodeks cywilny. Komentarz, t. I, 2005, art. 3851, nb 7; K. Zagrobelny [w:] E. Gniewek (red.) Kodeks cywilny. Komentarz, Warszawa 2008, art. 3851, nb 9). Sprzeczne z dobrymi obyczajami będą także działania, które zmierzają do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u klienta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności (por. I. Wesołowska [w:] C. Banasiński (red.) Niedozwolone postanowienia umowne, w: Standardy wspólnotowe w polskim prawie ochrony konsumenta, Warszawa 2004, s. 180). Postanowienia umowy lub wzorca umownego rażąco naruszają interes konsumenta, jeżeli poważnie, znacząco odbiegają od sprawiedliwego wyważenia praw i obowiązków stron. Pojęcie rażącego naruszenia interesów konsumenta nie może być sprowadzane tylko do wymiaru czysto ekonomicznego; należy też uwzględnić niewygodę organizacyjną, nierzetelność traktowania, wprowadzenie w błąd, naruszenie prywatności konsumenta (por. wyrok SN z 6 października 2004 r., I CK 162/04, (...) 2005, Nr 12, poz. 136; wyrok SN z 13 lipca 2005 r., I CK 832/04, B. (...), Nr 11). W wyroku z 13 lipca 2005r. I CK 832/04 Sąd Najwyższy stwierdził, że „w rozumieniu art. 385[1] § 1 KC „rażące naruszenie interesów konsumenta” oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „działanie wbrew dobrym obyczajom” w zakresie kształtowania treści takiego stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku”. Natomiast ocena, czy dane postanowienie wzorca umowy, kształtując prawa i obowiązki konsumenta, „rażąco” narusza interesy konsumenta, uzależniona jest od tego, czy wynikająca z tego postanowienia nierównowaga praw i obowiązków stron (nierównowaga kontraktowa) na niekorzyść konsumenta jest istotna, znacząca (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 2 sierpnia 2017r., I ACa 263/17, L.).

W ocenie Sądu kwestionowane postanowienia umowne dotyczące zmiennego oprocentowania kredytu nie zasługują na pozytywną ocenę w świetle dobrych obyczajów. Zauważyć należy, iż klauzule o podobnej treści zostały już wpisane o rejestru klauzul niedozwolonych. Na mocy wyroku Sądu Okręgowego Warszawie XVII Wydział – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 9 kwietnia 2010r., sygn. akt XVII AmC 959/09, utrzymanym w mocy w toku instancji wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 października 2010r. (VI Wydział Cywilny – sygn. akt VI ACa 775/10) została wpisana do Rejestru Klauzul Niedozwolonych prowadzonych przez Prezesa UOKiK pod pozycją 3016 taka, na pozór „niewinna”, klauzula zmiennego oprocentowania stosowana przez Bank Spółdzielczy B.: „Kredyt oprocentowany jest według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w okresach, które naliczane są odsetki. Wysokość ustalonego oprocentowania może ulec zmianie w przypadku zmiany o co najmniej 0,25 punktu procentowego jednego z niżej wymienionych czynników

1/ stawek WIBOR

2/ stopy procentowej bonów skarbowych 52-tygodniowych

3/ stopy redyskonta weksli NBP

4/ stopy procentowej kredytu lombardowego NBP

5/ wysokości stopy rezerw obowiązkowych

Zmiana wysokości oprocentowania następuje z dniem wejścia w życie w bankach Uchwały Zarządu Banku zmieniającej wysokość stopy procentowej”.

Jak wynika z uzasadnienia powyższego orzeczenia abuzywność powołanej powyżej klauzuli umownej polegała - według sądów orzekających - na w swobodnej uznaniowości banku czy w przypadku gdy wystąpiła zmiana jednego ze wskazanych parametrów (o co najmniej 0,25 punktu procentowego) w ogóle dokonać korekty stopy oprocentowania, a przede wszystkim w swobodzie przyznanej bankowi co do jednostronnego określenia, w jakiej skali dokonać tej korekty (brak ustalenia proporcji pomiędzy zmianą indeksu referencyjnego a wielkością zmiany stopy procentowej). Niewątpliwie, również kwestionowana w niniejszej sprawie klauzula umowna nie pozwala przeciętnemu konsumentowi na ocenę celowości i opłacalności zaciągniętego kredytu. Przedmiotowe postanowienia są na tyle ogólne i nieprecyzyjne w części określającej przesłanki zmiany wysokości oprocentowania, że stwarzają bankowi możliwość dowolnego kształtowania wysokości stopy oprocentowania kredytu. Niewątpliwie takie ukształtowanie postanowień dotyczących oprocentowania kredytu jest przejawem przewagi kontraktowej banku i narusza równowagę stron stosunku prawnego powstałego wskutek zawartej umowy kredytowej. Taka sytuacja stawia konsumenta, będącego stroną słabszą w tym stosunku prawnym, w niekorzystnej sytuacji, rażąco naruszając jego interesy. Przeciętny konsument nie jest bowiem w stanie samodzielnie zweryfikować prawidłowości dokonywanych zmian oprocentowania. Zważyć należy, iż strona pozwana w przedmiotowej sprawie w ogóle nie zajęła stanowiska co do abuzywności ww. klauzul umownych. Nadto, nie wykazała, czy zgodnie z treścią § 2 ust. 5 o zmianie oprocentowania bank powiadomił kredytobiorcę na piśmie, gdyż na tę okoliczność brak jakichkolwiek dowodów. Jednocześnie, z treści kart analitycznych przedłożonych przez pozwanego bank wynika, że w trakcie trwania stosunku prawnego, oprocentowanie ulegało zmianie. Reasumując tę część rozważań wskazać należy, że skoro postanowienia dotyczące zmiennego oprocentowania kredytu, stanowią klauzule abuzywne, to uznać należało, że konsument nie jest nimi związany. Oznacza to, że wysokość odsetek umownych w bankowym tytule egzekucyjnym została określona w sposób nieprawidłowy.

Za uzasadniony należało uznać również zarzut dotyczący bezskuteczności wypowiedzenia umowy. Zgodnie bowiem z treścią art. 14 ustawy z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 100, poz. 1081) – mającej zastosowanie do umów zawartych przed dniem 18 grudnia 2011r. (por. art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim) – jeżeli konsument nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, kredytodawca może wypowiedzieć umowę po uprzednim wezwaniu

konsumenta, w trybie określonym w umowie kredytowej, do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Termin wypowiedzenia umowy nie może być krótszy niż 30 dni. W przedmiotowej sprawie co prawda pozwany przedłożył odpisy wezwań do zapłaty, a także odpis wypowiedzenia wraz z oryginałem przesyłki kierowanych do kredytobiorcy, jednak nie zdołał wykazać, że zostały spełnione wszystkie przesłanki określone w powołanym powyżej przepisie. Wypowiedzenie umowy poprzedziły trzy wezwania do zapłaty. Jednakże tylko w ostatnim z nich z dnia 17 lutego 2014r. pozwany zastrzegł, że nieuregulowanie zaległości we wskazanym terminie doprowadzi do wypowiedzenia przez bank warunków zawartej umowy i postawienia całości zadłużenia wraz z odsetkami i pozostałymi kosztami w stan natychmiastowej wymagalności. Zważyć jednak należy, iż wyznaczony kredytobiorcy termin do zapłaty (3 dni) jest krótszy niż termin ustawy (7 dni). W przepisie art. 14 ustawy o kredycie konsumenckim wyraźnie jest mowa o terminie nie krótszym niż 7 dni. Oznacza to, że wypowiedzenie umowy nie zostało poprzedzone właściwą procedurą windykacyjną, co prowadzi z kolei do wniosku, że wypowiedzenie nie było skuteczne, a cała należność główna nie stała się wymagalna z upływem okresu wypowiedzenia.

Kolejne zarzuty strony powodowej dotyczyły nieprawidłowego określenia wysokości zadłużenia R. K. w bankowym tytule egzekucyjnym. Z treści przedstawionego dokumentu (...) wynika, że odzwierciedla on zadłużenie kredytobiorcy na dzień 31 maja 2014r., stanowiąc, że na wymagalne zadłużenie dłużnika miały składać się: niespłacona należność główna w kwocie 38.640,90 zł, odsetki karne naliczone za okres od dnia 12 grudnia 2013r. do dnia 31 maja 2014r. według stopy procentowej wynoszącej 16,00 % w stosunku rocznym w łącznej wysokości 300,32 zł, opłaty i koszty bankowe w kwocie 54 zł, a także dalsze odsetki karne, które obciążają dłużnika, od dnia 1 czerwca 2014r. obliczone od kwoty 38.640,90 zł według stopy procentowej obowiązującej w danym okresie w Banku (...) S.A. (stanowiącej iloczyn współczynnika 4,0 i aktualnej wysokości odsetek lombardowych NBP), która na dzień sporządzenia tytułu egzekucyjnego wynosi 16,00 % w stosunku rocznym, do dnia zapłaty ww. należności głównej. Powyższe wyliczenie zadłużenia budzi jednak poważne wątpliwości w świetle treści pozostałych dokumentów złożonych do akt sprawy. W wypowiedzeniu umowy kredytowej z dnia 1 kwietnia 2014r. wskazano, że na dzień wystawienia wypowiedzenia zadłużenie wynosi 37.792,63 zł, przy czym raty kredytu stanowią kwotę 35.933,70 zł (w tym kredyt przeterminowany 1.015,14 zł), odsetki należne – 1.776,66 zł, odsetki karne – 28,27 zł, opłaty bankowe – 54 zł. Z kolei, w dokumencie stanowiącym harmonogram spłat podano, że na dzień 16 maja 2014r. wysokość pozostałego do spłaty kapitału wynosiła 34.918,56 zł, zaś odsetek 930,54 zł. Kwota kapitału uległa zatem obniżeniu w stosunku do kwoty wskazanej w wypowiedzeniu, mimo że kredytobiorca nie dokonał w międzyczasie żadnej wpłaty. W piśmie z dnia 19 lutego 2019r. pozwany wyjaśnił, że na kwotę ujętą w bankowym tytule egzekucyjnym w wysokości 38.640,90 zł składały się: niespłacony kapitał w kwocie 35.933,70 zł, a także skapitalizowane odsetki umowne w kwocie 2707,20 zł obliczone za okres od 12 listopada 2013r. do 15 maja 2014r. według stopy procentowej 14,99 % naliczone od kapitału przeterminowanego. W ocenie Sądu wyjaśnienia pozwanego zawarte w piśmie z dnia 19 lutego 2019r. nie rozwiewają wszelkich wątpliwości dotyczących wysokości zadłużenia, w tym określenia wysokości niespłaconego kapitału. Już tylko z pobieżnej analizy przedstawionego rozliczenia wynika, że kwota kapitału na dzień 12 marca 2014r. wynikająca z rozliczenia odsetek umownych wynosi 34.918,56 zł, zaś przy rozliczaniu odsetek karnych jako kwotę kapitału wskazano inną, wyższą kwotę 35.933,70 zł (wg stanu na dzień 16 maja 2014r.). Pozwany w żaden sposób nie wyjaśnił tych rozbieżności, nie wskazując skąd wynika różnica. Nadto, z powyższego pisma wynika, że w bankowym tytule egzekucyjnym określając wysokość należności głównej pozwany ujął także odsetki umowne. W treści (...) wskazano, że dalsze odsetki karne, obciążające dłużnika, od dnia 1 czerwca 2014r. winny zostać naliczone od kwoty 38.640,90 zł tj. od sumy niespłaconego kapitału oraz skapitalizowanych odsetek umownych. Zgodnie zaś z § 3 ust. 7 w przypadku braku zapłaty w terminie określonym w umowie, bank od przeterminowanych rat kapitałowych nalicza odsetki karne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku. W myśl umowy zatem pozwany nie był uprawniony do naliczania odsetek karnych od kwoty skapitalizowanych odsetek umownych. Umowa wyraźnie stanowiła, że takie uprawnienie przysługuje wyłącznie w stosunku do rat kapitałowych. Jednocześnie na gruncie przedmiotowej umowy wyraźnie rozróznilo pojęcia rat kredytowych (tj. kapitałowo – odsetkowych, § 2 ust. 3) oraz rat kapitałowych (§ 3 ust. 1 i 7) i pojęć tych nie można utożsamiać. W świetle powyższego nie sposób uznać, że wysokość zadłużenia kredytobiorcy została prawidłowo ustalona w (...). Jak natomiast wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 2016r., II CSK 522/15, L., „nie można podzielić stanowiska, zgodnie z którym "uchybień techniczne banku,

polegające na niewłaściwym określeniu struktury zadłużenia w bankowym tytule egzekucyjnym nie stanowią same w sobie podstawy do pozbawienia go wykonalności” na podstawie art. 840 § 1 kpc. Konstatacja taka przeczy jednak zasadniczej funkcji pozasadowego tytułu wykonawczego, jakim jest bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Ma on przecież służyć uproszczonemu dochodzeniu przez banki należności wymagalnych, a struktura tych należności (zadłużenia dłużnika banku) powinna w sposób jasny odzwierciedlać istniejące zobowiązanie tego dłużnika wobec banku jako wierzyciela. Umożliwia to dłużnikowi banku zweryfikowanie własnego zadłużenia i ewentualnie podjęcie obrony prawnej. Dlatego też w art. 96 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz.U. Nr 140, poz. 439 ze zm.) określano szczegółowo wymagania formalne bankowy tytuł egzekucyjny. Co więcej, należy wymagać, aby treść bankowego tytułu egzekucyjnego (tytułu wykonawczego), dotycząca właśnie elementów tworzących ogólną strukturę zadłużenia dłużnika wobec banku, odpowiadała mniej więcej terminologii stosowanej w odpowiedniej umowie lub wzorcu umownym w odniesieniu do stosunku obligacyjnego łączącego bank z dłużnikiem, w tym z kredytobiorcą. Chodzi zatem o to, aby ujęta w bankowym tytule egzekucyjnym ogólna struktura zadłużenia m.in. kredytobiorcy, składająca się z reguły z różnych roszczeń (głównego i ubocznych), odpowiadała zasadniczym elementom długu kredytobiorcy wynikającego z umowy kredytowej”.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, że bankowy tytuł egzekucyjny nie odzwierciedla rzeczywistego zadłużenia R. K. z tytułu umowy kredytu nr 0110- (...).

W tym stanie rzeczy na mocy art. 840 § 1 pkt 1 kpc Sąd uwzględnił powództwo w całości.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 98 kpc i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy zasądził od przegrywającego niniejszy spór pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.600 zł stanowiącą opłatę za czynności fachowego pełnomocnika powoda będącego adwokatem w stawce minimalnej obliczonej stosownie do § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Ponadto, na mocy art. 98 kpc w zw. z art. 3 ust. 2 pkt 1, art. 8 ust.1 i art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 1.950 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony.